
LÁRAI ESZTER

33. arckép

Fölfelé néz.
A látványnak kiszolgáltatott riadt szemek
elröppennének szempillák sűrű söprűjén.
Szája mosolyra tátva,
az orr is a messzeségbe mereng.
Az egész arc révetegen komor,
befele síró szomorú szobor,
megadná magát a pusztulásnak.
A félholdnyi fényben fürdő tekintet még vár:
kócos, ében haját valaki majd kifésüli

34. arckép

Marslakó-szemüvege mögött
szeme lakatra zárva,
csüggeteg állkapcsát
hüvelykujja támasztja.
Szája magának mosolyog magában.
Az orr – habár kizárva –
e mosolyba szimatol.
Magas homloka oly
simára vakolva,
hogy nem látszik sehol
egy ráncnyi gondolat,
mit feltárni csak az utókornak szabad.

